

Лично пъщо е да ся помъстя иской отъ началата си когато съ прави

МАКЕДОНИЯ излази за сега еднократно подплатено за години 4 били меджидие за възникът Цариградъ, а пъти за по възникъ на всичко — за шест месеца 2 1/2 за възникъ на Цариградъ, а за по възникъ на всичко — за три месеца 1 1/2 били меджидие за всичко.

Писма не освободени отъ пощенски платък и парижаните за възникъ не съвръзани са приплатъкъ не са премахнати.

МАКЕДОНИЯ

ЛИСТЪ ЗА ПОЛИТИКА, КНИЖЕВНОСТЬ И ТЪРГОВИЯ.

Каждосточ пръгума на съдебните епътъ съдътъ, стана съдътъ.

ТУРЦИЯ и ГЪРЦИЯ.

Как е положението и ролята на Гърциите въ ново време? Искренна и праведна ли е програмата на онзи тъмният партий, която проповядва обновенето и серъзането или съ Турциите?

I

Г. Емиль Бюриуфъ въ една статия, подъ заглавие *Гърци въ 1869*, възтена, въ Revue de deux mondes (отъ 15 Май), разисква състоянието на днешните Гърци и означава кралятъ на пейнитъ възможни доимовгания. Ний искамъ наименение да ся бавимъ тук съ онъзъ часть отъ неговото произведение, което ся занимава съ ужественото и учебното състояние, както и съ търговските и индустрините интереси на Гърциите; но ще са ограничени да представятъ само неговите възръщни колкото за кралятъ на политическото и движение.

Въ това име Г. Емиль Бюриуфъ сривия Гърциите съ Шеконти пръди 1859. Както свободностъ учреждения на последните привлечи други части на Игалий, тъй и днешни Гърци поради същиятъ причини упражнявали естествено влияние върху съседните си земи! И като минува повърхностно причините, които възбранили на Гърциите да испълни своите мисии до колкото колкото Шеконти, запира ся на главния и точка на които посвещава повече редове: „На крайът на лътъ, къде той, мозина съзиратъ Цариградъ, както що Игалианите виждатъ Римъ; но не въроятно, Цариградъ за много още връме ако би и никога да не падне въ принадлежностъ на Гърциите, до дъто съдбата на Римъ е да стане пръстоленъ градъ на Игалий. Цариградъ никога не е билъ друго що, освенъ една Гърска Колония; не съ Гърциите които го направиха за сръдище (център) на едно царство, то бѣхъ Римскии Кесари; тъй и въвдохъ въ него своеото правление и своя управители. Градът не почи даже гръцко име; когато той загуби вехтото си Тракийско име Византия,* зася Латинското име на едното отъ Римскии императори. Неговото население било е смъсъ отъ всичъ народи, смъсъ, въ които както са види Гърциите никога не съ съставили по големиятъ част, и дъто тъхните хубавъ языци са измъни въ единъ истиенъ (langu). Днесъ той е още населенъ съ людие отъ всякакво племе; жителството му ся въвкача, казватъ, до единъ милионъ души, между които 1 | 10 част едва ли да е гърци или погърчена. И тъй вито историето, че народността педава право на Гърциите да грамзятъ за Цариградъ:.. Остава спрата; но ако Цариградъ има патриархъ е първиятъ епископъ въ Истокъ, или поге има претенции да е то, той не е му Напа...“

„Споредъ това Цариградъ на вика къвъ начинъ не стои въ същото отношение къмъ гърциите племена, както що е Римъ къмъ Игалианите. Едините захващатъ да проумяватъ това: „великата идея“ устала непръстни и ся промънила; тъкъ виждатъ че Цариградъ не може да стане тъхнъ главенъ градъ освенъ чрезъ една победа и четазъ победа става все повече и повече невъзможна. Това не било тъй, ако тозъ градъ бѣше наистина гърцки градъ по той не е това, и не е никакъ право, щото Гърциите да го притежаватъ съ исключението на други народи и на днешните притежатели. При това не е само тая победа

хъмера: Гърция въ днешното си състояние не може да мысли да пръвземе пъто един провинция, която единъ осгръбъ. Това го показва критското въстание; елинизътъ цълнепичакъ му прати помощи; то прѣ и отъ Истокъ и отъ Западъ; гърцкото царство не само що му помогна съ людие, съ припаси и съ пари, но то прѣ и пръвзари прѣзъ днъги до 30,000 прибъгили жени и мъже. При всичко това въ дънь-тъ когато въстанието то чу укорътъ на Европа, — пръстани, тогавъ гърцико-то царство направи смѣтка за изворы-тѣ си и ся видѣ лишенъ отъ припаси, отъ расположителни войски, отъ пари и отъ кредитъ.“

Съдътъ това колкото истиинно колкото безпристрастно оценение, писателятъ доказва реакцията на духовете въ Гърциите и то съ съдъбуещи редове: „Въстанициятъ, които прѣди конференцията въ Парижъ, неговорехъ за друго освобънъ за войни и победи не искатъ вече друго освобънъ на сърдечанието въ земедѣлството, по-тъкванието на разбойничествата, редътъ въ финансите, учението на искусствата и художествата, привенето на пътища, на жезлиници и на канали.“

Ний посъщъ ще неговори върху проглашаването това пръвбранието на духовете, а сега нека послѣдните Г. писателя, които въ земите на заровените земи сънъ на Гърциите, отваря ново поле, означава новъ кръжъ, сочи на нови завоевани въщици. „Гърция а частно Атина, къде, държи едно отъ най-добри географически положения въ Европа,... Защо та съ тройното си пространство пристанище, което е добре закрито, замира ся върху онъзъ отъ триъ главни артерии на светската търговия, на които става най-големо движение и които съ най-вече напредъшка въ образоването. А ти е опая права линия която слизи за Суезъ, като минува прѣзъ Игалий и Адриатическото море отъ Бриндизи до Авлони (по долу отъ Драчъ); а отъ тамъ прѣзъ Епиръ, Акарнания, Етолия и по брѣгътъ сирамо Море югъти до Коринтския проливъ. А отъ тамъ прѣзъ Суесъския каналъ за Идилъ, Кигай и Япония.“

Но за да ся допълне тазъ линия иска да ся донеска пътътъ които минува подъ гората Монъ-Сени, а то ще стане въ 1871, и да ся направи железната пътъ отъ Атина до Авлони, което както доказва Г. Е. Бюриуфъ и не само споредъ съгодността на равнината на земите; и тогавъ „Ионийското пристанище ще стане една отъ главните съединителни точки на поморското движение въ Истокъ, и една отъ най-значимите глави на линията на великия железната пътища въ Европа.“

„Цяла Европа ся интересува въ това дъто такъвъ една работа да ся испълни; и ако правителствата помогнатъ на Гърциите, то ще бѫде за тъхъ пай-доброто сръдство да покажатъ че съ напредъкъ на инициатива: Елинистъ тръба да направи първиятъ стъпъкъ за да ся съгласятъ съ Султаната.“ На което съгласяване, главната причина, споредъ Г. писателя на статията, е Русия, което ся труди да пръвземе Цариградъ; и „ако руските фрегати го пръвзематъ, Гърци, подиръ Султанъ, бълъ бы най-напредъ съсипана; пейнитъ пристанища бълъ служили за уточните на това кораберство, което ще бѫде във чужд борбъ съ Западъ, и едно непонятна бъркотия ще ся породи въ търговията на свѣтътъ.“

Колкото пакъ за усъвършенстването на държавното управление на Гърциите, което както

Подписка-та на спомощеските писанията става въ Цариградъ при Редактора и издателя на **МАКЕДОНИЯ** П. Р. Славецковъ при Одуд-Капий № 68. Статии и писма за общополезни работи помъстяватъ ся безъ платък, а за частни извъстия плаща ся по 2 гр. редомъ, а когато ся повтори по гръбъ.

Подписка на спомощеските писанията става при отредените по възможността имъ настанители, които и споговарятъ за възникътъ.

на това може да намери иской на много имена въ неговото произведението. Но колкото че съ кръви и безумъстни самътъ тъзи пегови умозаключения, толкотъ повече е кръво и безумъстно туй да то си е позволилъ той същътъ тъзи свои възръщанія да ги привнеса и на *Неологос*, у когото малко по наблюдаленъ читателъ не би ся забавилъ да открие възръщанія въвъстъмъ противуположни на тъзи каквото изважда френеца-тъ писателъ. *Неологос* като е известно ся обявя противникъ на Русия не по напредъ отъ пропаданието на Кръстската революция, като имена остава острътъ си стрѣлы противъ Русия не забравя да тури до московци и Българите, които собствено има цѣлъ да порази, за което нарочно ги и туръ, въ станътъ на Русия или на панславистътъ коего е все едно. Тактиката на *Неологос*, колкото е по неправедна толкотъ е по лукава, понеже кръче своята нечистъ мысли задъ една привидна логичностъ, която ввежда въ заблуждение много съветни по малко опитни умове.

Емиль Бюриуфъ е чистъ отъ този гръбъ той пиши не поменува за Българите той ся вижда да не е пропикналъ възлюбленото имъ на Гърциите където за това и хвали въхните подвиги. Ако той бы ся догадилъ и най-малко за нечистътъ и изъцель, това бъдоста да го проесвѣти и да му покаже ослаждателно че партіята на *Неологос* като ся е зела да проповѣдва сближенето между Турциите и Гърциите, е далечъ отъ да е призапла истински-тъ на онъзъ пегови възръщанія, че ти не е ни вай-малко прѣиниали свойствъ цѣлъ, не ся е ни най-малко отчуждила отъ почистъти си прѣначетанія противъ Цариградъ, по всичко което е направила е: дъто е променила тактиката си, за да покрие дългованието си, и умножила е ревностътъ си за да шарандиса повече домакини и прѣименува мъу, споредъ турската поговорка: „чабукъ харсъсъ ефайбъши шашъръ“. Бълътъ на големъ неопытностъ е у тогътъ които бы ся полъгъ да помисли че има гръбъ на свѣтътъ, който може да ся убъди че Цариградъ не е гърци и не е за гърци; и големо перазбиране въ политиката бы показвалъ тозъ които бы ся допустилъ да повѣрва че гърциъ бы били способни, да ся отрекътъ отъ византийското царство, като отъ такъвъ което съ произвѣши Римски цесари? А толкотъ повече ако бы помисли това за редакторътъ на *Неологос*, които въ по-френчанийски сп. листъ *Ле фаръ дю Босфоръ*, не съ прѣстапилъ още отъ да проповѣдватъ за неотразими своята върху Цариградъ притязания. „Що съ станали онъзъ многобройни Римани, онъзъ дворяне, онъзъ сенатори, които бѣхъ ся настанили въ Византий съ Константина великанъ? А бѣхъ тъ въ времето на Ивана Палеолога, когато народътъ искаше да убива съ камъни онъзъ които му говорехъ за прѣблажданието на настанилъ? — Всичко, всичко, (казватъ тъ въ членъ си отъ 4-ти брой) ся е ударило въ морето на елинизъмъ.“ Бълътъ ли е това на покаяние и на отречението на Гърциите отъ Цариградъ? Редакторътъ на *Неологос* които говори това, заслужватъ ли похвалътъ за чинимътъ си искренъ подвигъ за сближенето на Гърциите съ Турциите? Г. Емиль Бюриуфъ като зема за чистъ монетъ тъзи нечистъ ревностъ на варгътъ на *Неологос* и на сегашните *Ле фаръ дю Босфоръ* види ся да не е пропикналъ въ замыслътъ на Гърциите: онъзъ многобройни Римани, онъзъ дворяне, онъзъ сенатори, които както

Писателътъ отъ когото заехъ гори-тъ за Гърциите свѣденія, види ся и той заразенъ отъ русофобиетъ които прикрыватъ днесъ подъ благолѣпното назование панславизътъ, умозаключеніята му показватъ че той принадлежи на разредъ на онъзъ людие които перазичаватъ думътъ панславизътъ отъ Русия, по ги замъниватъ по воли-тъ си, сандъгътъ

* Византий — Възъдъ, която заменува: страна залъ

тву Българите тръбаше да отвори очите на тези които са интересуват във това; но до сега ний не виждаме такъвът и ищо. Тръба прочее да го кажемъ ний именно, че Гърци ѝ, които не са отклонили окото си по на люсница отъ Цариградъ, зиждатъ по-добре видятъ ся отъ всички Европейски дипломати че Цариградъ самъ по себе си какъвът градъ и да е неможе е да решава сѫдътъ си и че голъмо влияние упражнява върху него Тракия и Македония: страни които колкото зависятъ отъ него по търговската толкозъ почти и самъ той зависи отъ тяхъ. И ето защо тѣ като оставатъ Цариградъ на етранъ полагатъ днесъ всевъзможни усилия да оздравятъ на ново тѣзи страни на себе си, като впадъхъ на посъдъкъ че тѣ не са съгугни за тяхъ. Ето изворът на тѣхътъ ревностъ противъ панславизътъ и на тѣхното ожесточение ратованіе противъ нашето развитие и праведните наши домогвания. Ето главната побудителна причина на тѣхните успѣи да удържатъ онѣ съ толкозъ интриги и жъртви придобита власть на Гърци и Патрархъ надъ тѣзи страни, на които власть ся само надътъ тѣ сега да може да укрѣпи раскаяванието зданието на Папалопинътъ, още и да го утвърши въ тѣзи важни за тѣхните политики земи, които иматъ рѣшително влияние върху съдътъ на Цариградъ. Отъ това е тѣхното попълваніе да подгърдатъ у Цариградските патрархъ единъ власть подобна на онѣтъ на панытъ въ дѣлата на православиятъ черкви, власть съвсемъ прогивътъ на духътъ на тѣзи черкви.

Г. Бюрграфъ тръбаше да знае че Цариградските патрархъ бѣше само връме на папа въ Истокъ, и че въпросътъ на Българите е да ся съспие тая негова власть въ посъдъ на напрѣданіето на всички народи; а подигътъ на редакторицъ на *Невологос* и компани е да ся възстанови тѣзи негова власть въ предишните си сподѣлъ за да поддържи тѣхните домогвания на Цариградъ.

По това и друго ний можемъ да кажемъ че ильма парижъ у Гърци ѝ които да ся е отрекла отъ Цариградъ, иконациата онѣзи които са показватъ че граматъ да ся издава въ посъдъ на патрархъ и Турци и Гърци не съ измѣнили ищо друго освѧти начинътъ въ посъдъ на цѣньтъ си. Тѣ обычатъ да гледатъ на Критската исподолукъ, на великиятъ ози ударъ, които имъ зададе Парижката конференция, както и да будущътъ си за напрѣдъ и исподолуки като първи виновници на Българите тѣ вече западътъ че ний ще ся беримъ до край по нема да ги пропустимъ до онѣвъдътъ ги близнеше. Ето защо съ ся рѣшили тѣ да приематъ царското правительство на свої ръжъ, като заплашватъ свѣтътъ съ химерическиятъ панславизъ, и като връкатъ съ цѣль гласъ че нашата черковна независимостъ щъла да стане извѣръ за панславизътъ. Ето защо днесъ тѣ съ обрикли всичко противъ наше за да ослабятъ онѣтъ якъ връзъкъ на междуособиците интереси които имъ върже съ прѣстолътъ на Султанътъ. При всичко това обаче имъ илько което въ сподѣлъ на свѣтътъ тишинъ прѣвъходжа всички искрически подструвания, всички макиавелски интриги, то е: непоколебимата естественостъ на работите, а та е които върже нашътъ народъ съ Цариградъ. Нека ся изяснимъ и дѣлътъ ѿ изѣзъ на видѣло.

Освѣти първата опазъ главна линия на свѣтътъ търговскъ за които говорихъ въ първото отдѣление на настоящътъ си членъ, имъ и една втора, които, като остава брѣговетъ на Китай и Индия, минува прѣзъ персийскиятъ заливъ; а отъ тамъ прѣдъ малкъ Азия въ Цариградъ; отъ дѣло като пропинка прѣзъ земиетъ на Българите и на Сърбите, отхожда а въ Австрий отъ дѣло си прѣснува по срѣдните и съверните Европа.

Породите които са намордатъ по тѣзи линии съ: Персийцитъ, Турци, Българите, Сърбите, Маджарите, Хърватите и Имдите, и тѣ си съ природни съюзници; както ѿ Египетъ, Испания, Франция и Англия съ природни съюзници на Гърци за по тѣзи частъ. На единъ отъ тѣзи народи несѫщъ за членъ

другъ иконаци народъ отъ съществъ именето, защото бъркотитъ, които бы настолиши въ тѣхъ случаи затърговската чувствуватъ ся единакво отъ всички тѣзи народи: и туй е което здрави, че въ тѣхъ едини случаи, всички да въсегава за да съмѣтъ дързостъ-тѣ на смутителя на общітъ миръ. Това нека го заповида добре онѣтъ, които искатъ да отчуждатъ Българските народъ отъ правителството му, — ищо което неможе да стане, или ако стане, то опасността ѿ заплаши всичко, и уви опому върху когото падне отговорностъ-тѣ.

Дѣвъ държави — два народи съ които не съ никога прѣстанили съ да ся трудятъ за да докопатъ главната точка на тѣзъ търговски линии: — Цариградъ. Огъ единъ страна е Русия а отъ другъ Гърция: ето отъ дѣ извира истовѣтностъ-тѣ на тѣхните интереси — истовѣтностъ, којто до сега е направила благателни опити. Но Европа, които също тѣй както и въсъ съ интересува въ увадваніето на мирътъ въ Истокъ, отблъсъкъ въ 1856 Русия отъ Цариградъ, както ѿ отникъ и Гърция съ Нарожката конференция въ началото на тѣзъ години. Но както ѿ Русия подиръ 1856 ся хвана о дѣлъто на подземната дипломатия и адесъ политикъ, за да подконае основы на османското царство, тѣй виждаме че и Гърция сега туратъ на страна оружето и почнуватъ съ козми и интриги да приготвяватъ пропастъ-тѣ на прѣстолътъ, и първого повече на новиятъ тозъ пътъ на Гърци ѝ съ опитъ на *Невологос* и съдружие да отвѣтятъ Османските отъ Българите, съединението на които бѣше имъ приготвили... пристойното място. Но Българскиятъ изродъ е вече свѣсенъ, той познава задатътъ си. Въчено слоътъ съ Цариградъ; въчно непокорство на Гърци ѝ, — ето неизмѣнътъ наши начинъ; и ний никога, дадето ся неувѣримъ че тѣ пачинъ неизмѣнъ да излизатъ вънъ отъ природните имъ крѣсъ, които имъ очертава Г. Е. Бюрграфъ, имъ да имъ подадемъ приятелъ рѣжъ.

А колкото за успѣхъ на тѣхните интриги въ прѣговорытъ по въпросътъ — успѣхъ на които съзидали съ онѣтъ и да които народъ не е никъвъ възложилъ да туратъ въ дѣлътъ произволни решениа на въпросътъ, нека ся неизгубирадъ съ радостъ дипломатическите крѣгове на гръцката журналистика. У насъ днесъ въ тѣзи работи народътъ е надъ вѣдъци въладъка, той е които води въпросътъ а не прѣставители иконаци и дѣлъци илька; а той е днесъ както велико га непоколебимъ въ домограничия си и ищо не ѿ може да го отклони отъ пѣтъ му. Той не зависи, както не е никога ни зависи отъ илько нѣкъчина честолюбци и други честолюбци и ма у насъ такъвъ които да ни каже: това не е наша работа и лаши исключи отъ съдѣствието въ решаваніето на тѣзи въпроси каквото виждаме да става това съ Гърци ѝ днесъ. Нашътъ народъ е суверенъ въ решаваніето на своите въпроси, и неговата доволно развита свѣто гарантърува за сигурностъ имъ;....

СПОСОБЪ ЗА ОБОГАТИВАНІЕ.

(Продължение отъ брой 28.)

III

Доволно говорихъ за трудолюбие, за постостоянство и внимание; по осъщътъ тѣхъ трѣба още и спиставаніе. Които знае само да печели, но не и да спаси, той умира безъ парици. Колкото готвѣната е мазна и тълена, казува сиромахъ Богданъ, толкозъ завѣгътъ и ислѣдътъ е пустало и мършаво; и пакъ, много имущество скоро ся распилватъ, които же имъ съ оставили предечието и влечението за сладката и посластициетъ, амажиетъ чукътъ и мотъжътъ за кръмътъ и угощението. Ако искашъ да ся обогатишъ, научи ся не само да печелиши, но и да спиставаш и рикътъ. И пакътъ не обогатихъ Испанциетъ, защото разноскътъ надимнувахъ доходътъ.

Напуснѣте прочее многоиздигателни глупости, и тога никога вѣче не ѿши ся виждатъ врѣмената лоши ико

ма; защото виното, жепътъ, игрищъ и разбоявство, смиливатъ паричното състояние, и умножаватъ нуждътъ. Колкото иждивията иконаци за едно злонравие доволно е за отхраняваніе на дѣвъ чеда. Може би, вы мыслите, че иконаци домашни такъмъ по-скажици, дрешки по-хубавички, трапеза по-удоволственна, и по вѣкога иконаци чашка повече отъ обыкновенито, ищо не вреди; но, добри мои прѣтъ, по малко во малко става многото. Назътъ ся отъ малките разноски. Малка дупка потопява голъмъ корабъ, казува сиромахъ Богданъ; и, сладътъ ястия докарватъ просиществото; безумиетъ правятъ угощението, а разумиетъ ги ядатъ.

Сега въсъ ся събрали всички тукъ за да си купятъ хубави работи. Казватъ ги хубави; но ако не внимавате, тѣ ѿ станатъ за мнозина отъ вѣсъ тѣврѣ ложи. Надътеге ся че ѿ ся продаджатъ ефирно, а може и да ся продаджатъ по-ефирно отъ колкото съ ся купили; но ако ги купите безъ да ви тръбатъ, ѿ ви стѣпятъ много скажици. Паузите си ѿ каза сиромахъ Богданъ: Купувай излишното, ако ѿщъ скоро да продадешъ нуждното; и, На евтина пазаръ не тичай не обмылено. Съ това той може да разбира, че отъ евтиного подсторенъ иконаци да иждиви потребни пари, а испоель утѣшаваніе въ работата си, повече ся поврежда а не ся използува: Огъ хубаво ся осиромашъва а отъ ефирно ся задолжава казълъ хътъръ Невъръ, а сиромахъ Богданъ казува: Мнозина видѣхъ да пропаднатъ отъ евтини покупки; и пакъ: Безумно е да купуватъ иконаци раскапаніето; но при всичко това, всякъ дѣвъ ставатъ такъвъзъ безумства по мезатъ и по чаршии, и тѣхъ ги правятъ тѣзи които не съ чували и не ся запомнили умните съвѣти на сиромахъ Богданъ. Много мажи, а още помните жени, быватъ осаждени да ядатъ сухъ хлъбъ за пищо и никакви къчурини. Копринените дрехи, казува сиромахъ Богданъ угасътъ отъ настъпъ на готовиците. Тѣзи работи, прѣтъ мои, не съ необходими за животъ, та не съ даже ни за упокосене; но ето че на мнозина ся ревниятъ за едно пустро посочваніе само! — оради тѣзи и други такъвъзъ пышности и раскошества (салтанати) мнозина голъмци и богати човѣци съ съсипватъ и много други срѣдни рѣжки човѣци прощадатъ и ся заробятъ, мнозина падатъ въ нуждъ да засметъ пари и подъ тежки лихви отъ човѣци които отъ папрѣдъ тѣ не съ ѿшли за ищо да ги здѣшъ, отъ човѣци долни, но които като съ трудолюбиви и сисикови иконаци не пропадатъ. Много право е рекъ сиромахъ Богданъ, като е казълъ: Иrostъ селенинъ правъ съ по-високъ отъ голъмъ колбичицъ. Тѣзи голъмци и съполове на богати родители като памѣтъ малко пари готови, и не знаятъ съ колко трудъ съ ѿспечелени, струва имъ ся че като е дѣвъ ильма да никога да мръкне и да пасътъ пощъ, лжатъ ся че вѣко по прѣнѣтъ малко отъ много то ѿщъ вождатъ не е голъмо злато. Но които все види и иконаци не пропадатъ. Много право е рекъ сиромахъ Богданъ, като е казълъ: Иrostъ селенинъ правъ съ по-високъ отъ голъмъ колбичицъ. Тѣзи голъмци и съполове на богати родители като памѣтъ малко пари готови, и не знаятъ съ колко трудъ съ ѿспечелени, струва имъ ся че като е дѣвъ ильма да никога да мръкне и да пасътъ пощъ, лжатъ ся че вѣко по прѣнѣтъ малко отъ много то ѿщъ вождатъ не е голъмо злато. Но които все види и иконаци не пропадатъ. Много право е рекъ сиромахъ Богданъ, като е казълъ: Иrostъ селенинъ правъ съ по-високъ отъ голъмъ колбичицъ. Тѣзи голъмци и съполове на богати родители като памѣтъ малко пари готови, и не знаятъ съ колко трудъ съ ѿспечелени, струва имъ ся че като е дѣвъ ильма да никога да мръкне и да пасътъ пощъ, лжатъ ся че вѣко по прѣнѣтъ малко отъ много то ѿщъ вождатъ не е голъмо злато. Но които все види и иконаци не пропадатъ.

Сега за сега може би да отвѣти добъръ работата и отъ къмъ парици, и мыслите отъ това че едно малко харемство неможе да ви повреди; но не съ ли и по-умно и по-добре да прѣтътъ за стары години и за лошо време всичко ѿши прѣзътъ честъвостъ (аргосъ)? Утробното сълънце често ся случава да не грѣе и цѣлъ денъ. Нечалбата е неизвестна и прѣвремена, но разноскътъ съ извѣстни и всегдаща. Ноесно съ каза сиромахъ Богданъ, да напрви иконаци двѣ камчици, а не да държи едината точка всяко. За това по-добре е да си легнешъ гладенъ, а не да станешъ задължътъ. Печели които можешъ, но учи ся и да спиставишъ спичелепото. Това е тайната, че иконаци прѣобразяватъ оловото на злато. Да имате сумнѣніе, че, ако придобиши тѣзи философски камчици (расково, съмъ), времето съставатъ добри, и дающи ся плащатъ. Това, прѣтъ мои, вы учи здравиятъ смисъ и благоразумето.

IV

Най-послѣ ищите съсъ смрътното дие Божието благословение; ако сте ишви отъ него малко могътъ да ви поддържатъ достоинството на човѣка; само застави разлага и разсипва имущество.

